

El dietari de Jordi Llavina

www.ennegreta.cat

Redacció i Seu social:
Papiol, 1 - 08720
Vilafranca del Penedès
Tel. 93 892 10 35
Fax 93 818 02 36
el3devuit@el3devuit.cat

Publicitat Alt Penedès:
Tel. 93 892 10 35
publicitat@el3devuit.cat

Publicitat Baix Penedès:
Tel. 977 66 28 93

Delegació El Vendrell:
Ctra. Santa Oliva, 27-35
(Edifici RTV El Vendrell)
43700 El Vendrell
Tel. 977 66 41 61

Impressió:
Impressions
Intercomarcals, S.A.

Dipòsit Legal:
B-43447-1982

Difusió controlada per
Membre de ACPC

Donem suport a:

TABAC DE REGALIA

La festa de la poesia a Sitges

Poetes. De vegades als poetes —o als que n'aprenem l'ofici— se'ns tracta com si fóssim reis. La corona, als nostres caps, dura escassament dos dies i mig, però el record perdurarà durant molt de temps. A la vila de Sitges, aquest era el setè any que s'hi celebrava la Festa de la poesia, organitzada pels poetes Joan Duran i Cèlia Sánchez-Mústich (que mereixen una solemne barretada i un aplaudiment de cinc minuts). Hi conviden set poetes, i se'ls programa tot un seguit d'actes en què esdevenen estrictes protagonistes. Actes que, com diu molt bé el programa, són homenatges a cada un dels set. Enguany les veus invitades eren Miquel Desclot, Christelle Enguix, Jordi Julià, Leticia Luna, Josep Maria Sala-Valldaura, Vicenç Villatoro i un servidor de vostès.

Divendres. El minibus que recollia els poetes va sortir de Barcelona. Jo em vaig arribar a Sitges des de casa, de manera que ens vam trobar a les sis davant l'escultura amb el nom de la vila. Jo vaig pujar al minibus, i la primera aturada sitgetana oficial va ser l'estació de trens, on ens esperava una comitiva composta de pubilles i unes nenes que ens van oferir uns balls. Tot plegat dotava la recepció d'un aire festiu i joiosament estival.

A partir d'aquí, vam emprendre una cercavila per alguns carrers del nucli antic, i fèiem, aquí i més avall, alguna balconada: això és, una breu parada davant d'alguns balcons escollits, dalt dels quals una persona —alguna, famosa i tot: com ara l'actriu Rosa Boladeras o el periodista Enric Calpena— ens llegia algun poema d'autor cèlebre i ens ruixava amb clavells. D'aquí ens vam arribar al carrer de la Davallada, el més bonic i pintoresc de Sitges, allà on treballa la meua amiga Vinyet Panyella, poeta, i se'ns va fer la rebuda oficial, amb l'alcalde i la regidora de cultura. Hi havia, també, la directora de la Institució de les Lletres Catalanes, la Laura Borràs, que té el do de la ubiqüitat i que està fent i farà una feina enorme al capdavant d'aquest organisme.

Comentant la jugada amb la **Laura Borràs** | 3D8

Reis de la festa. Ho va dir en Desclot, al Festival de dissabte a la nit: "M'heu fet sentir reina per un dia". A tot arreu on recalàvem, hi havia xampany català i vi (he decidit no fer servir mai més l'horrible paraula *cava*), canapès, coses bones. Encabat de la recepció protocol·lària, ens vam dirigir al Palau de Maricel, i una de les gràcies, si més no per a mi, d'aquest viatge tan a tocar de casa, ha estat descobrir encants de Sitges que, altrament, potser no hauria descobert mai. I ja no parlo d'aquest palau, que potser sí que hi hauria entrat en alguna altra avinentesa. Parlo, posem per cas, del Cercle Artístic i d'algun terrat en què, si no t'hi franqueixen el pas, difícilment hi posaries mai els peus.

Andrea Motis. Després de sopar a peu dret al Palau, teníem la invitació

a un concert singular de Joan Chamorro i Andrea Motis, i, abans, una lectura de poemes —dedicada, també, a nosaltres: com es pot veure, no passàvem per les portes— dels joves poetes Sílvia Bel, Marçal Font i Anna Gual. Coneixia les dues noies, la Sílvia i l'Anna, però no en Marçal, que em va agradar molt.

Però la gran revelació d'aquestes dues hores de concert va ser, per a mi, aquesta noieta de l'edat del meu fill, l'Andrea Motis, de la qual havia sentit parlar molt, però que no havia vist mai en directe. Inenarrable. Tímida, físicament poqueta cosa (com diria la meua àvia Paquita, semblava deixada per la rierada). Va començar a cantar, a tocar la trompeta i el saxo tenor, i el nus al coll ja no hi va haver manera de desfer-lo.

Dissabte. Ens vam llevar de bon humor, els poetes, perquè havíem gaudit d'una recepció d'allò més generosa, bé que, a aquelles hores matineres, no podíem sospitar el bé de Déu de coses sorprenents que encara havíem de viure. A les onze en punt, ens vam citar a la Biblioteca Santiago Rusiñol. Abans, però, se'ns havia obsequiat a cada un amb un *plaer poètic*: podíem triar, que jo recordi, entre un petit creuer en barca o un massatge. Jo vaig triar el massatge, perquè no se sap mai (té pebrots que, a aquestes altures de la pel·lícula, em senti més segur a les mans d'una dona que damunt la més inestable de les cobertes marines). En Villatoro i jo (i la mexicana Luna), vam ser els del massatge, digueu-nos rucs. A mi em va anar de conya. I a en Vicenç sospito que també, perquè a la Biblioteca s'hi va presentar amb un bell panamà al cap que tot ell li enriolava el rostre. *Pas mal du tout, hein*, començar el dia amb un massatge!

A la biblioteca, vam ser homenatjats per la mainada, que ens van regalar un llibret en què dibuixaven i interpretaven algun dels nostres poemes. Una delícia! No ens tornarem a sentir reinones per un dia gaires vegades més, segur. I aquest sentit homenatge dels nens encara reforçarà més l'enyorança de la corona duta per unes quantes hores.

Dinar al Retiro. Aquesta Societat Recreativa fundada el 1870 (el mateix any, per cert, en què es va crear l'empresa de vins Torres) era el nostre centre d'operacions. Hi vam dinar, hi vam riure, hi vam ser una mica més feliços.

Però potser l'acte més impactant de tota la Festa (i el lector pot comprovar que n'hi va haver més d'un) va ser el que ens esperava, a partir de les set, al Museu Romàntic, ideat i magníficament realitzat pel músic i escriptor Florenci Salesas. La Cèlia i en Joan havien contactat amb nosaltres feia molt de temps, tres o quatre mesos abans, si no més i tot. I ens havien demanat tot un reguitzell de coses. Aquí vaig entendre per què ens preguntaven sobre els nostres objectes

Els set poetes, els dos organitzadors i la directora de la ILC, a l'escala del Centre Artístic de Sitges | 3D8

D'esquerra a dreta, Sílvia Comes, Miquel Desclot, Christelle Enguix, un servidor i Leticia Luna | 3D8

predilectes, sobre les cançons que més estimem o les persones que ens han acompanyat al llarg de la vida.

En Florenci va firmar una autèntica obra d'art. Va muntar una pel·lícula de cine mut, d'uns set minuts, per a cada un dels set poetes. Les protagonitzaven dos joves actors sitgetans (un deu!) que feien de nosaltres, vet aquí. Cada pel·lícula sintetitzava algunes de les nostres aficions, incidia en alguna de les nostres pors, proclamava alguns dels nostres gustos més entranyables. Per fer-ho encara més rodó, en Florenci interpretava, al piano, la banda sonora, que, en tot moment, s'ajustava —com un guant a la mà que abriga— al llenguatge de les imatges. Un talent prodigiós, el d'aquest home! N'estic esperant amb candeletes la còpia per mostrar-la als meus fills. La vetllada, la va acabar d'amenitzar amb trucs fets a mida el mag Pau Segalés. Virtuts de l'il·lusionisme!

Festival. Un dels plats forts de la festa era el festival: Maurizio Villavechia, al piano, i Sílvia Comes, veu i guitarra, van interpretar les cançons que, prèviament, els poetes havíem triat. Jo ja no ho recordava, però una de les meves cançons proposades va ser la que van versionar: *Yolanda*, de Pablo Milanés. ¿Com és que vaig triar aquesta cançó que feia, pel cap baix, vint anys que no escoltava? Em va agradar molt sentir els versos dels meus companys: els d'en Julià i els d'en Sala-Valldaura, els d'en Desclot... versos, tots, estimats.

Comiat. L'endemà tocava acomiadar-se, però, abans, hi va haver un acte d'una fonda significació: set botigues de Sitges s'havien ofert perquè els alumnes d'El Taller (Espai d'expressió artística), dirigits per la Núria Corretgé, decoressin l'aparador principal amb referència a un poema nostre. Vam fer el recorregut dels carrers i, davant el seu aparador, el poeta s'aturava, amb tota la comitiva, i llegia el poema en qüestió. Però potser la part més emocionant d'aquest acte és la música que hi posaven la parella —parella artística, parella en la vida real— Salvador Oriola (clarinet) i Laura Noguera (violí): un minut exquisit de música al carrer per a cada poema. Nosaltres, els poetes, els homenatjats, havíem escollit les peces que ells dos van interpretar. La manera com la Cèlia va arribar a en Salvador és, d'altra banda, ben curiosa. Des de casa seva, la poetessa sentia un clarinet d'algú que assajava. En va quedar encisada, i va voler saber quina boca besava aquell instrument. No li va ser gaire fàcil: va començar a tocar timbres. Al final, va trobar en Salvador.

Notes musicals per al comiat de dos dies inoblidables.

exposició

FÈLIX
PLANTALECH

Cal·ligrafies varietales

Del 4 de juliol a l'11 d'agost de 2013

Inauguració de l'exposició i presentació del llibre: dijous, 4 de juliol a les 19 h
La presentació del llibre anirà a càrrec de Ramon Nadal i de Fèlix Plantalech

Aula de Cultura Caixa Penedès
Fòrum Berger Balaguer
Rambla Nostra Senyora, 6
Vilafranca del Penedès
www.obrasocialcaixapenedes.com

Horari
De dimarts a dissabte: de 18.30 a 20.30 h
Diumenges i festius:
de 12 a 14 h i de 18.30 a 20.30 h
Dilluns tancat

